

ἐν φύγῃς φέρον μεθ' ἐκούτου ἀκέραια καὶ τὰ τέσσαρα κωλά σου.
Ἡ εὐαρέντος αὐτῇ ἐνταχόλητος εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν ἰθαγενῶν
καλεῖται περὶ πάτος.

Ἐν τούτοις ἃς κἀκώμεν ὅπως δυνηθώμεν ἓνα γῦρον. Διὰ τοῦ
ἀπλοῦ μέσου τούτου μόνον ἡμποροῦμεν νὰ σπουδάσωμεν ἐντελῶς
ὅλην τὴν σημερινὴν Ἑλλάδα. Ὅλη ἡ καλλονή, ὅλον τὸ πνεῦμα,
ὅλη ἡ πολιτικὴ, ὅλη ἡ καλλιτεχνία, ὅλη ἡ μεγαλοφυΐα αὐτῆς
ἀντιπροσωπεύεται ἐδῶ. Ἰδοὺ ὁ Καζάζης, προσδιδάσκων ἐρωτικῶς τοὺς
περὶ τὴν ἐξέδραν πασσάλους τῶν φανῶν. Ἰδοὺ ὁ Δεμαδάς ἔρπων
ἐκεῖ παρὰ τὴν ἀκραν πλησίον τοῦ κήπου. Ἰδοὺ ὁ Σεμιτέλος βχ-
δίζων βραδέως καὶ ἀποκρυπτόμενος ὅλος ὑπὸ τὰ κύματα τῆς μακρᾶς
γενεᾶς του. Ἰδοὺ ὁ Σταμούλης, καὶ οἱ δύο κύριοι του· ἴστανται
παρὰ τὴν μουσικὴν ἀναμένοντες νὰ καθίσουν ἀνακρουόμενον τὸν ὕμνον
τῆς Ἑλευθερίας· ἀλλ' ὁ κ. Καίσαρης δὲν παρέδωκεν ἐπὶ τὴν με-
λοποιίαν τοῦ Μαντζάρου καὶ ἀπέρχονται καὶ οἱ τρεῖς ὁρμητικῶς
ὁλοκαυτῶντες. Ἰδοὺ ὁ κ. Σκουλούδης παρερχόμενος ὡς στιγματὴς
ὁπτασία ἐπ' ἀράξης καὶ ἀνακηρυχόμενος τῆς Κωπαΐδος ἐπὶ τῇ
ὄψα τῶν τελευτῶν τῆς θαυμασίας πλατείας, καὶ συλλαμβάνων ἱσως
τὸ σπῆμα ἢ ἀναλαβὴν τὴν ἀποξηραντὴν αὐτῶν διὰ μετοχῶν.....

Ἄλλ' ἐκούρασθην πλέον· καὶ δίδωμι πέρα· εἰς τὴν περὶ τῆς
μου ἐπανερχομαι εἰς τὸ θαμάτιόν μου καὶ ἐξαπλοῦμαι κατὰ σκοπὸν.
Καὶ τί δὲν δύναται νὰ ἴδῃ καὶ ν' ἀκούσῃ τις ἐντὸς δύο ὥρων! Πρὸς
πόσῃν βλάπτει καὶ πρὸς πόσῃν παραφροσύνῃ ἀναγκάζεται νὰ
συγχρωτῇ! Ποῖον κερματισμένον ἀέρα ἀναιδέας καὶ ὑποκρισίας
εἶνε ἡ ἀναγκασμένη νὰ ἀπαυθῇ! Πόσῃ ἐξωτερικῇ ἐπίδειξι καὶ
πόσῃ μὲντοιμένη ἐσωτερικῇ κενότητι τῷ πλήθει· τὰ ὄρματα καὶ
τῷ σκοτεινῇ τὴν κεφαλὴν! Ἐὰν κατορθώσῃ νὰ ἐξέλθῃ αὐτῆς σῶος
τὸ σῶμα εἶνε πολλὸ ἀμβόλον ὅμως τοῦτο ὡς πρὸς τὴν καλαι-
σθησίαν.

Καὶ τώρα ὅτε εἰμαι εἰς τὸν ἐπίλογον τοῦ φανταστικοτραγικοῦ
ταξιδίου μου, ἀναδάλλων δι' ἄλλους τὴν συνέχειαν αὐτοῦ, μοῦ
χρειάζεται μὰ τὴν ἐξοχίαν· ἄλλα εἰς ποῖον μᾶλλον σοῦ ἀνήκει αὕτη,
ὦ ἀθάνατε πρύτανι Κυριακέ, τὸν ὁποῖον καὶ σὲ διακρίνω ἐπὶ τινος
τῶν καθισμάτων τοῦ καφενείου Γιαννιπούλου, σκεπτόμενον εἰς
ποῖον μέρος τῆς πλατείας θὰ στήσῃς τοὺς ἀνδριάντας τοῦ Γκιέρ-
καὶ τοῦ Γκογλινισαάνου, ὅταν θὰ ἐκλεχθῇς δῆμαρχος;

ΚΟΤΑΤΟΣ

Ἡ Βουλὴ συνέρχεται τὴν 10 Ἰανουαρίου. Καὶ κατὰ τὰς ἡμέ-
ρας ἀκριβῶς αὐτὰς συμπίπτει ἡ ἐναρξίς τοῦ Τριωδίου τῆς Ἀποκριῶ.
Ἡ δὲ θέσις τοῦ ὑπουργείου θεωρεῖται πλέον βέβαιον ὅτι δὲν εἶνε
καθόλου ἐξησφαλισμένη. Καὶ θυμάσαστε τὴν μεταστροφήν τῶν
καιρῶν καὶ τὰς περιέργους ἐνίοτε συμπτώσεις! Ἀκριβῶς κατὰ τὴν
ἐποχὴν, ἐφ' ἧς ἐστήριζε πάντοτε καὶ ἤντιλζε τὴν δύναμιν καὶ τὴν
ἐξουσίαν του, ἀκριβῶς κατ' ἐκείνην θέλει πέσει.

Πρὸ τινων ἐτῶν ἐσχετίσθη μετ' ἓνα κάλλιστον ἀνθρώπον, ὅστις
μὴν μόνον ἀδυναμίαν εἶχεν· Ἐπεθύμει νὰ ποικιλήν ἐν κτήμα κεί-
μενον ἐκτὸς τῆς πόλεως ἐν ἡ κατώκει· καὶ ἐνῶ δὲν εἶχε χρήματα
νὰ τὸ ἀγοράσῃ, τότε τοῦ εἶχε ριζωθεῖ ἡ ἰδέα ὥστε προτοῦ περι-
έλθῃ εἰς τὴν κυριότητά του δέχρῃ ἢ δὲ αὐτὸ εἰς διάφορα τμήματα,
εἰς ἀμπελώνας, εἰς σικώνας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἡδύνατο. Ἐνθυμούμαι
πάντοτε τὸν καλὸν ἀνθρώπον ὅταν ἀκούω διακηρύξεις φιλολογι-
κῶν σχολῶν ἐν Ἑλλάδι.

Ἡ πενθερά τοῦ κ. Β. ἀπέθανε. Μετὰ τὴν κηδείαν ἐν τῇ οἰκίᾳ

τοῦ γαμβροῦ εἰς τῶν προσκεκλημένων ἐκφωνεῖ τὸ ἐγκώμιον τῆς
μεταστάσεως.

— Τί χάρις! λέγει, τί ἀγαθότης! Πάντοτε καλὴ, πάντοτε
εὐχαριστημένη! Ἄ! ἦτον ὁ φοῖνιξ τῶν πενθερῶν!

Ὁ γαμβρὸς ἀναπηδᾷ τρομάζων καὶ ἐπὶ τῇ ἀπλῇ ὑποθέσει ὅτι
ἦτο δυνατόν νὰ ἀναγεννηθῇ ποτὲ ἡ πενθερά του.

Ἀνέκδοτος ἀττικὴ ἐπιγραφὴ καφενείου νεοῖδρουέντος ἐπὶ τῆς
ὁδοῦ Ἀθηνᾶς:

«CAFFÉ L'ODISSEË»

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

Πόσες φροντίδες σήμερα! Πόσες εἰομασίαις!
Ἀπάνω-κάτω τρέχουνε Κύριοι καὶ Κυρίες,
Κ' εἶναι γεμάτοι τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τοῦ Διόλου οἱ ἄρμιοι.
Ἐὰν καὶ ἄλλους ἐπερναν, θὰ ἦσαν κι' ἄλλοι ἀκόμη.
Μία φροντίδα δίνοι τους ἔχουνε, μίαν ἔννοια,
Ποῖος ὦ ἀγοράση πλεόονα πρᾶγματα τιποτένια.
Σὲ ποῦκλες, σὲ φυλάττας, σὲ μύλους, σὲ ταμπούρλα,
Πετοῦνε τοὺς παρῶδες τους, καὶ γενικῇ εἰν' ἡμιούρλα.
Ὅσοι λεπτὰ δὲν ἔχουνε μετὰ τῆς ἀπελπισίας
Κυτᾶνε, ὅπου τὰ δάκρυα κινῶνται, μὰ τὸ Δία!
Φτωχοὶ μὲ φθόνο βλέπουνε τοὺς πλούσιους ποῦ ἀγοράζουν,
Κι' ὅσοι εὐρίσκουν δάνεια τὸν ὕψιστον δοῦλουν.
Ἐὰν αἱμὰ των αἰσθάνονται γοργότερο 'ς τὰς φλέβας
Νὰ τρέχῃ αἱ ἀπόγονοι τῆς θεοπλάστου Εὐζης.
Μὰ μόνον ἔννοια ἔχουνε, μία φροντίδα τώρα:
Τὰ ἀγιοδασιλιάτικα ὅλες προσμένουν δῶρα.
Ἡ δεσποινὶς 'ς τὴν ἀφουσα, σὲ μαγερεῖ ἡ πουζίνα,
Τὰ δῶρα συλλογίζονται τ' ἀγαπητὰ ἐκεῖνα,
Ποῦ τὸ πρῶτ' ὁ ἐραστικὸς κρυφὰ-κρυφὰ θὰ στείλῃ,
Ἡ θὰ προσφέρῃ ὁ κύριος μετὰ δῶντα χεῖλη.
Ἀλλὰ συμβαίνει κάποτε, ἀντὶ χρυσῶν φελλίων,
Νὰ στέλλωνται ἀνούσιοι στίχοι ἀπὸ βιβλίων,
Ὅπου ἡ κόρη ἐδίδασκε πολλὰκις 'ς τὴ ζωὴ της,
Καὶ τότε εἰς τὸ διάβολο ὑπάλειπε τὸν ἀραστή της.

ΔΑΔΟΠΗΣ.

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΑ

ΟΤΑΝ ΠΡΟΒΑΛΛῃ

Πρωτοχρονιά θεότρελλη ὅταν πρόσδωλλῃ
μὲ χίλια μύρια δῶρα λαμπροστολισμένη
γεμάτη ἀπ' τῆς νεότητος τὰ περίσσια κάλλη,
καὶ νηαὶ καὶ νηοὺς καὶ γέροντας ξετρελλαίνει.

Τὰ παρασμένα ὅλα 'στὴ στιγμὴ θ' ἀλλάξουν,
λύπαις, χαραὶς κι' ἀγάπαις κι' ὄνειρα τρελλὰ
μὲ γοργοκίνητα φτερά θὰ νὰ πετάξουν
κι' ἄλλα καινούρια θάρσων ὄνειρα πολλὰ.

Ὅλα θ' ἀλλάξουν — μοναχὰ ἐγὼ κ' ἐκείνη,
ἐτοῦ χρόνου τὸ αἰώνιο γοργοκύημα,
θ' ἀνάδωμε 'ς τὸ ἴδιο φλογερὸ καμίνι,
θὰ σδύνωμε 'στὸ ἴδιο δροσερὸ μας φίλημα.

GUERRIER

Ἐτὴ εὐχόμεθα πολλὰ
λαμπρὰ κι' εὐτυχισμένα,
ἀλλ' ὅχι ὅμως πλεονέκτημα
κι' ἀπὸ τὰ παρασμένα.

